

Nick Garlick

De zusjes Jennifer

Vertaald door Marije Kok

KokBoekencentrum Uitgevers – Utrecht

De zusjes Jennifer

Er waren eens vijf roodharige zusjes, en ze heetten allemaal Jennifer.

De eerste twee waren een tweeling. De ene werd voor middernacht geboren en de andere net erna. Hun ouders noemden hen Jennifer Dag en Jennifer Nacht.

De volgende twee zusjes waren ook een tweeling. De ene werd 's morgens vroeg geboren, nog voor zonsopgang. De tweede werd geboren vlak nadat de zon was opgekomen. Dus noemden hun ouders hen Jennifer Donker en Jennifer Licht.

De laatste Jennifer, dochter nummer vijf, werd helemaal in haar eentje geboren, op 5 mei om vijf minuten over vijf. Haar ouders noemden haar Jennifer 5.

Jennifer Dag en Jennifer Nacht.

Jennifer Donker en Jennifer Licht.

Jennifer 5.

Hun namen waren de oorzaak van het gevecht.

Maar, mevrouw!

De meisjes gingen naar twee verschillende scholen die zich in één gebouw bevonden. Aan de linkerkant van het gebouw zat de basisschool, rechts de middelbare school. Tijdens de les kwamen ze elkaar nooit tegen, maar in de pauzes konden ze elkaar zien spelen aan de andere kant van het muurtje dat de twee schoolpleinen aan de achterkant van het gebouw van elkaar scheidde. Dat was waar het gevecht ontstond, toen 5 begon te dansen.

5 was een dromer. Ze zat graag zelfverzonnen liedjes te neuriën op de wc of joeg in de tuin achter schaduwen aan. Ze hield ook van dansen. Ze deed zelfs niets liever. Dan sloot ze haar ogen en wiegde ze heen en weer, terwijl haar lange rode haar als water om haar hoofd golfde. Zo was ze ook aan het dansen op het plein tijdens de pauze toen ze iemand iets hoorde roepen vanaf de andere kant van het muurtje.

‘Waar ben jij nou mee bezig?’

De drie meisjes die naar haar keken, waren geen zusjes van elkaar, al hadden ze dat wel kunnen zijn. Ze hadden alle drie lange, dunne benen en een lange, spichtige neus, en hun lange, blonde haar was vastgebonden in een lange,

dunne paardenstaart. Ze heetten Chloë en Zoë en Faye, en ze hadden van alles het beste: de beste auto om in naar school gereden te worden, de beste telefoon, de beste kleren en de beste schooltas. Maar wat ze niet hadden, was ook maar het kleinste greintje fantasie. Ze begrepen niets van de kracht van verbeelding. Waarom zou je iets verzinnen als je het ook gewoon online kon bestellen?

‘Ik ben aan het dansen,’ zei 5. ‘Als een blaadje.’

‘Blaadjes kunnen niet dansen,’ zei Zoë.

‘Ze dansen nooit,’ zei Chloë.

‘Wat dom, zeg,’ zei Faye.

‘Dooooohoooooom,’ zeiden de drie meisjes tegelijk, waarbij ze het woord uitrekten tot het bijna een zin op zich was.

Heel even was het stil. Toen klonk er een stem van achter hen.

‘Ze zei niet dat ze een blaadje wás. Ze zei dat ze danste als een blaadje.’

De drie meisjes draaiden zich om naar de gestalte die op een kist in de schaduwen zat, naast de deur die naar de werkkamer van de conciërge leidde.

Het was Nacht. Ze zat te lezen.

Nacht zat altijd te lezen. Ze was net zo dol op lezen als haar kleine zusje op dansen. Ze las aan de eettafel. Ze las in bad. Ze las onderweg naar school én op de terugweg. Op dat moment was ze halverwege *Middernachtsgevaar*, het eerste boek in de *Middernacht*-trilogie. Het was zo goed dat ze serieus overwoog om te doen alsof ze ziek was, zodat ze eerder naar huis kon om erachter te komen hoe Delta Jay Z, de heldin van het verhaal, zou ontsnappen uit het onderwaterlabyrint, waar het krioelde van de droom-stelende androiden.

‘O, kijk nou!’ zei Chloë.

‘Als we daar Jennifer Boekenwurm niet hebben,’ zei Zoë.

‘Loerend vanuit de schaduw,’ maakte Faye hun zin af.

‘Technisch gezien,’ klonk een nieuwe stem voordat Nacht kon reageren, ‘zit ze helemaal niet te loeren.’

De stem was van Licht.

Licht hield van feiten. Ze vond het leuk om ze te leren, te onthouden en ze te gebruiken. Ze kon je vertellen hoe ver het was van de aarde naar de zon – in kilometers en in mijlen. Ze wist dat als je een tunnel zou graven naar de andere kant van de wereld, die tunnel 12.742 kilometer lang moest zijn (of 7.918 mijl), en dat als je in Peking zou beginnen, je zou uitkomen in Argentinië. Ze kon de namen van alle landen ter wereld opnoemen. In alfabetische volgorde.

‘Als je loert,’ legde ze uit, terwijl ze voorlas uit een online woordenboek op de tablet die ze zelden ergens neerlegde, ‘dan sluip je in het geheim rond of verstopt je jezelf omdat je iets slechts van plan bent. Mijn zus zit alleen maar een boek te lezen.’

‘En wie heeft jou wat gevraagd?’ snauwde Chloë.

‘We hadden het niet tegen jou,’ voegde Zoë eraan toe.

‘Waarom zouden we tijd verspillen door te praten met iemand die zo dom is als jij bent?’ sneerde Faye.

Licht snapte er niks van. ‘Ik ben niet dom,’ zei ze. Ze begreep niet hoe iemand die fout kon maken.

‘Natuurlijk wel,’ zei Chloë. ‘Als je niet dom was, waarom zou je dan dezelfde naam hebben als al je zussen? Dat is pas echt dom!’

Licht zette dit kleine misverstand maar al te graag recht. ‘We hebben allemaal dezelfde eerste naam,’ zei ze, ‘maar we hebben een andere tweede naam en die gebruiken we. Dus

ik ben Licht en zij is Nacht. Het is eigenlijk heel simpel.'

'Echt heel simpel,' zei Zoë.

'Zo simpel als een idioot,' zei Chloë.

'En zij is de grootste idioot van allemaal,' voegde Faye eraan toe, wijzend naar 5, die weer was gaan dansen. Ze leunde over de muur, zette haar handen als een toeter tegen haar mond en schreeuwde uit volle borst: 'Boe!'

5 schrok zo dat ze omviel. Chloë en Zoë, die dit al hadden zien aankomen, filmde het hele gebeuren met hun mobieltje. Maar nog voor ze de beelden online konden zetten, stuurde een roodharige waas hen als dwarrelende stukjes papier de lucht in.

Donker was gearriveerd.

Donker was geen lezer of danseres, en het kon haar totaal niet schelen hoe ver het was van de ene kant van de aarde naar de andere. Ze hield ervan om in bomen te klimmen en op plekken te komen waar ze niet mocht zijn. En ze hield van voetbal. Telkens wanneer de jongens uit de buurt een wedstrijdje hielden, smeekten beide kanten of ze zich bij hen wilde aansluiten, omdat ze wisten dat ze als een tank door de tegenpartij heen zou ploegen.

Nu stond ze voorovergebogen over de meiden, die op de grond lagen, in hun gezicht te schreeuwen: 'Laat mijn kleine zusje met rust!'

In eerste instantie waren ze te verdwaasd om terug te vechten. Maar toen zag Chloë haar afgebroken vingernagels, wierp Zoë een blik op het gebarsten scherm van haar telefoon en merkte Faye de scheur in haar rok op. Met een oorverdovend gegil vlogen ze op de drie Jennifers af die zich aan hun kant van het muurtje bevonden. In minder dan een minuut waren beide schoolpleinen volgestroomd

met kinderen die het gevecht wilden zien.

Maar waar was de vijfde Jennifer?

Dag vocht niet mee. Vechten was tegen de regels en Dag deed nooit iets wat tegen de regels was. Ze was de oudste en ze wist dat ze zich verantwoord moest gedragen. Dus was ze geschokt, volkomen geschokt, toen de directrice het plein op kwam rennen om een einde te maken aan het gevecht en tegen haar zei dat ze met de andere meiden mee moest komen naar haar kantoor.

‘Maar, mevrouw –’ begon ze.

Ze kon haar zin niet afmaken. Haar zussen deden het voor haar, omdat ze precies wisten wat ze ging zeggen: ‘... ik heb helemaal niets gedaan!’